

P A S I O N I N V S M E R T

Nashiga Gospuda Iesusa Christusa,
is vseh shtirih Euangelistou v en
sonetni krancel sloshil

Matej Krevs

I.

Martra Christusova

se je pričela.

Zrečena je obsodba

nevesela.

Ven bo treba stopiti, na pot,

brez apostolov in učencev,

na rame si zadati hlod,

težak sto centov.

Na to strmo goro

se povzpeti

v štirinajstih slikah.

In tam, za pokoro

vseh, trpeti in umreti.

Ah, ti bridkust velika!

II.

Ah, ti bridkust velika,
glej, že nosi Kristus
sam svoj križ, brez pomočnikov,
iz ust
nobena mu beseda
žala ne privre,
le žalost, beda
zastruplja mu srce.
In z vsakim je korakom
bolj težak ta les,
kot da vsa zemlja stala
bi mu na ramah, res
trda je ta krvava tlaka
tega nashiga krala.

III.

Tega nashiga krala,
ki zdajci se pod križem
prvič zgrudi, ki že,
utrujen od kravala,
na ustnicah okuša
svoj krvavi pot,
nihče od Judov ne poskuša
odrešiti spon;
vsak le kriči nanj in ga psuje,
pljuva ga in zasmehuje;
a med to množico
je nekaj teh, ki vedo resnico,
da zdaj se kri preлива
edinega Bozhiga sina.

IU.

Edinega Bozhiga sina
na poti sreča blede mati.
Neznosna je tišina,
ki sili jo molčati,
ker rada zakričala bi,
a ve, da sin njen zlati
se mora darovati
za vse ljudi.
Da ji usoda dana
je: prestatu toliko gorja,
ker Bog jo je izbral
izmed vseh žena,
in da je sina daroval,
je narvechja Bozhja gnada.

U.

*Je narvechja Bozhja gnada
tudi ta nemilost,
to trpljenje, ta nasilnost,
ti udarci, kri in rana?
Je. Blagor njemu,
ki se muči
kakor Simon iz Cirene
z njim pod križem, ko vsi upi
zdiyo se brez teže,
ko življenja gnus prevlada
in razpase se bridkost,
saj po smrti kot nagrada
mu zasije zarje večne
ena neizgruntana milost.*

VI.

Ena neizgruntana milost
je ta bridki križev pot,
je preizkušnja, boj je, most,
ki, ves svetel, vodi tja v svod
neba, čez brezna
brezdanja,
kjer sije pekla
bolečina trajna.
Na poti tej, kakor skrivnost,
stoji Veronika
in beli potni prt poda
mu za obličje, polno ran.
Svoj lik trpeči vtisne vanj,
v katerem kazhe se ponizhnost.

VII.

*V katerih kazhe se ponizhnost,
tiste bo Gospod povišal.
Le navidezna brezbržnost
seva zdaj z neba višav
nanj, ki je že v drugo pal
pod križem,
ki, ves zveržen,
leži na tleh, umazan in krvav.
Tako kdaj človek obleži;
od udarcev podlih strt
in slep si na tihem zaželi,
da prišla bi ponj že Smrt,
a nad njim je luč, je gnada,
*pa lubezen, vera, nada.**

VIII.

Pa lubezen, vera, nada,
glej, to troje nam ostane.
K ženam, ki so tamkaj stale
in solzile se od jada,
Krist obrne se znenada
in spregovori takole:
»Ne nad mano, le nad sabo,
jokajte se, hčere Božje,
in nad svojimi otroki,
kajti, kakor pišejo preroki,
blagor vsem nerodovitnim,
kadar tisti čas napoči!«
Tako jim Jezus up budi,
a tudi trosht, de smerti ni.

IX.

*A tudi trosht, de bomo vsi
odrešeni od spon trpljenja
in v luči večnega življenja
deležni rajske radosti, –
če vsak zadal si bo svoj križ,
kakor Krist, na svoje rame
in šel skoz stiske in težave
po strmi poti v Paradiž.
O človek, kadar obležiš
od viharjev zlih spodrezan,
spomni se takrat, da tudi
On je trikrat pal pod križ,
da bi s tem bil ti odvezan
sojih grehov hudih.*

X.

Sojih grehov hudih
bo odrešen vsak kristjan,
saj se Kristus tretji dan
je od mrtvih zbudil.
A še prej je bil izdan,
mučen od vojščakov krutih,
slečen in zasramovan
od ljudi brezčutnih.
Zato slecimo tudi mi
naših grehov cunje stare,
da ne pademo v skušnjave.
Saj če bomo čistih misli,
bomo s tem pri Bogu v čislih
inu smerti resheni.

XI.

Inu smerti resheni

bodo narodi Evrope,
Azije, Amerike,
afriške celine vroče;
kar nas duš po svetu blodi,
je obsojeno na večnost,
a le kdor za Kristom hodi,
upati sme v rajsko srečo.
To besede so resnice
evangelija,
ki držijo, kot pribit je
z žebli bil zveličar sam;
a dojeti nam jih možno
je le skozi martro Bozhjo.

XII.

*Jeno skus ta martra Bozhja
smejo duše v rajski vrt,
ker sam Bog je skusil smrt.
Tistikrat se je stemnilo,
kakor da je sončni mrk,
zemljo streslo je z vso silo,
grob premnog je bil odprt.
In pretrgalo na dvoje
se je v templju zagrinjalo,
vse, kar tam ljudi bilo je,
se je v hipu razbežalo;
le Marija, mati uboga,
s svojim sinom je ostala,
odreshena vechniga ognja.*

XIII.

Odresheni vechniga ognja
ti pač ne bodo, ki so stali
križem rok in se smejali,
ko se je vršila groza
Kristusovega trpljenja,
čeprav usmiljenost Njegova
je brezmejna.
A nek Žid, bogat ostudno,
Jožef iz Arimateje,
ki zaprosil je pogumno,
da se sname truplo s križa
in Mariji izroči ga,
bo kljub bogatiji hudi
najdel v raji platz per Bugi.

XIV.

Najdli v raji platz per Bugi

bodo dobri in pravični,

tam v nebesih zasijali

soncu slični.

Tako vsaj piše v Svetem pismu,

pa tudi

to, da je Jezus Kristus

pokopan bil v tuji

grob, vsekan v skalo,

kamor je Pilat postavil stražo.

S tem se je končala zgodba

o trpljenju našega Gospoda,

ta prebridka, kruta in surova

martra Christusova.

Matej Krevs, 14. postaja, perorisba, 2014

Magistrale

*Martra Christusova,
ah, ti bridkust velika
tega nashiga krala,
edinega Bozhiga sina,
je narvechja Bozhja gnada,
ena neizgruntana milost,
v kateri kazhe se ponizhnost,
pa lubezen, vera, nada,
a tudi trosht, de bomo vsi
sojih grehov hudih
inu smerti resheni
jeno skus ta martra Bozhja
odresheni vechniga ognja
najdli v raji platz per Bugi.*